

SUSAN
WIGGS
*Dicht
bij het vuur*

Vertaling Helena Wiedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2009 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Fireside*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Amanda Conley/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0519 5
ISBN 978 94 025 1451 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Luchthaven LaGuardia

Hal C

Gate 21

Die zonnebril hielp niet. Niet echt. Mensen die op een bewolkte dag hartje winter iemand met een zonnebril zien lopen, denken meteen dat diegene wil verbergen dat ze heeft gedronken, gehuild of gevochten.

Of alle drie.

Er waren weinig gelegenheden waarbij Kimberly van Dorn het níét heerlijk vond om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Toen ze gisteravond haar couturejapon met die schaamteloze zijsplit aantrok, was blikken vangen precies wat ze voor ogen had. Ze had nooit verwacht dat de avond zo anders zou uitpakken. Hoe had ze dat kunnen weten?

Murw na de eindeloze nachtvlucht hield ze haar zonnebril op terwijl het vliegtuig landde en naar de slurf taxiede. Economyclass. Ze vloog nooit economy. Maar toen er gisteravond geen stoel meer vrij bleek in de businessclass had ze resultaat verkozen boven comfort, en zo was ze terechtgekomen in stoel 29-E, pal in het midden van het vliegtuig, ingeklemd tussen vreemden. Soms was een goed heenkomen zoeken belangrijker dan beenruimte. Al zouden haar verkrampte benen van-

morgen wellicht graag anders beweren.

Wie had die economyclass trouwens ontworpen? Waarschijnlijk stond de afdruk van het oor van haar buurman nog in haar schouder. Na zijn vierde biertje was hij in slaap gesukkeld. Elke keer zakte zijn hoofd tegen haar aan. Een knikkebollende man, erger kon toch niet?

Een knikkebollende man met een drankkegel, dat was nóg erger, dacht ze verbeterd. Ze deed heus wel haar best om de ellende van de transcontinentale nacht van zich af te zetten, maar de herinneringen bleken even hardnekkig als de kramp in haar benen – herinneringen aan die knikkebollende vent met zijn apneu en de onhoudbaar praatgrage oudere heer aan de andere kant, die eindeloos had zitten vertellen over slapeeloosheid en slijmbeursontsteking. En over zijn nietsnut van een schoonzoon, zijn voorliefde voor gebakken zoete aardappel en zijn afkeer van de film met Jude Law die Kim zogenaamd zat te kijken in de hoop dat hij dan misschien eens zijn mond zou houden.

Geen wonder dat ze nooit economy vloog. En die nachtmerrie van een vlucht was niet eens het ergste wat haar de laatste tijd was overkomen. Bij lange na niet.

Ze stond in het gangpad te wachten tot de passagiers uit de achtentwintig rijen vóór haar waren uitgestapt. Het duurde en duurde maar; mensen rommelden eindeloos in de bagagevakken op zoek naar hun spullen, kletsend in mobiele telefoons.

Ze pakte haar mobieltje, maar schakelde het niet meteen in. Ze moest eigenlijk haar moeder laten weten dat ze naar huis kwam. Nu nog even niet, dacht ze toen, en ze stopte de telefoon weer weg. Ze was zo moe dat ze toch niets zinnigs zou kunnen uitbrengen. Bovendien kon er wel zo'n GPS-tracker

op dat ding zitten, wist zij veel, en wat haar betreft werd ze nu even niet gevolgd.

Nu ze was geland, had ze niet zo'n haast meer. Eerlijk gezegd was ze zelfs absoluut niet voorbereid op een druilerige midwinterochtend in New York. Ze hield zich blind voor de starende blikken van haar medepassagiers en probeerde net te doen alsof ze wel vaker in gala vloog. Ze hoopte maar dat anderen zouden denken dat haar bagage was kwijtgeraakt.

Was het maar zo simpel.

Was de schuldige maar zo eenvoudig aan te wijzen dacht ze, voortschuifelend door het smalle gangpad van de economy-class. Een slachtoffer voelde ze zich in elk geval, in meer dan één opzicht.

Ze liet een spoor van glittertjes achter. Dit soort japonnen heette niet voor niets 'avondkleding'. De galajurk van zijdesatijn, bezaaid met lovertjes, was ontworpen voor het romantische sfeerlicht van kaarsen in een besloten club of van fakkels in een tuin in Zuid-Californië, niet voor een klaarlichte, meedogenloze zaterdagochtend.

Toch bijzonder, dacht ze, hoe ordinair zelfs een galajurk van Shantung op Rodeo Drive eruit kon zien in het ochtendlicht, zeker in combinatie met een zijsplit, blote benen en naaldhakken met open teen en kruisbandjes om de enkel. Gisteravond straalde het geheel nog een en al klasse uit, tot in het kleinste detail. Nu was ze een wandelende reclamezuil voor de prostitutie. Niet zo vreemd dat mensen haar raar aankeken.

Gisteravond had Kim niet stilgestaan bij de dag van morgen. Toen was wegkomen haar enige doel. Het leek nu een miljoen jaar geleden dat ze zich met zoveel zorg had aangekleed, zo vol hoop en optimisme. Lloyd Johnson, sterspeler

van de Lakers en de belangrijkste klant van de pr-firma waar ze werkte, stond op het toppunt van zijn carrière. Belangrijker nog voor Kimberley was dat hij zijn droomhuis had gevonden, in Manhattan Beach, en dat ze van plan waren daar samen te gaan wonen. Dit zou háár avond worden, de kroon op haar werk en misschien zelfs een keerpunt in haar leven als Lloyd had besloten haar hand te vragen. Nou, een keerpunt was het zeker geworden, alleen niet op de manier die zij voor ogen had. Ze had zich met hart en ziel aan haar carrière als publiciteitsagent gewijd. Eén veelbewogen avond en er was niets meer van over. Ze leek Jerry Maguire wel, maar dan zonder de triomfantelijke slotscène.

Eindelijk was ze dan tot voor in het vliegtuig doorgedrongen. Ze prevelde 'bedankt' tegen de stewardessen, die er tenslotte ook niets aan konden doen dat het zo'n ellendige vlucht was geweest; zij hadden evengoed een doorwaakte nacht achter de rug. Net toen ze de slurf in stapte, ging de nooddeur open en kwam iemand van de grondploeg binnenwaaien, in overall en met een koptelefoon. Hij bracht een stoot ijskoude lucht mee.

De poollucht ging haar te lijf, rukte aan de zijden jurk en joeg over haar blote benen. Met een kreetje klemde ze de enige bovenkleding die ze bij zich had – een brede franjesjaal – met één hand tegen haar blote schouders. De *clutch* met pauwenveren had ze in haar andere hand.

Goede genade. Ze was vergeten hoe het was, die kou aan de Oostkust. Zoiets bestond in Californië gewoon niet. Haar hand schoot naar haar lange rode haren, maar ze was te laat: de wind had haar al een *coupe ravage* gegeven, en zo te voelen was ze ook een oorbel kwijt. Dat ging goed.

Met opgeheven hoofd verliet ze de slurf. Ze liep in normaal, bedaard tempo de aankomsthal in, ook al zou ze het liefst ter plekke zijn ingestort. De Louboutins met hun hakken van tien centimeter en de rode zolen, die zo schitterend stonden bij de nauwsluitende japon met asymmetrische hals, voelden aan als afzichtelijke klompen.

De chique schoenen stilzwijgend vervloekend en met de zijden sjaal strak om zich heen keek ze de hal door, op zoek naar een winkel. Ze hoopte ergens kleren te kunnen kopen voor de laatste etappe van de reis, naar het stadje Avalon in de Catskills, waar haar moeder tegenwoordig woonde. Gisteravond had ze geen tijd gehad om nog iets mee te grissen, laat staan dat ze de tegenwoordigheid van geest had gehad om daarover na te denken. Ze had de vlucht maar op een haar na gehaald.

Nooit eerder had ze zó intens verlangd naar instappers en een T-shirt met een I♥NY-opschrift, maar tot haar schrik waren alle boetieks en winkels nog gesloten. Het was nog een eind lopen naar de entreehal, zeker op deze hakken.

Al die mensen in warme winterkleden waren waarschijnlijk op weg naar de bergen voor een weekendje wintersport. Ze hield zich blind voor hun speculatieve blikken en doof voor hun opmerkingen, gefluisterd achter lekker warme handschoenen. Wat anderen van haar vonden, was normaal gesproken haar eerste prioriteit, maar vandaag liep alles anders. Ze was te moe om te malen om wat mensen over haar zeiden.

Aan de overkant stond een man met een voet tegen de muur geleund naar haar te staren. Nou ja, er keken wel meer mannen naar haar; ze liep er tenslotte bij alsof ze was weggevlucht van een jaarvergadering van de hoerenvakbond. De man was zeker twee meter lang en had lang haar. Hij droeg een cargo-

broek en een legerparka met wolvenbont rond de capuchon.

Ze leek wel gek dat ze hem niet kon negeren. Mannen werden nog eens haar ondergang; ze zou toch echt beter moeten weten. En – o nee, lieve heer, nee – op zijn dooie akkertje zette hij zich af van de muur en slenterde de hal in, zo te zien recht op haar af.

Sneller dan raadzaam was op haar stiletto's liep ze naar de loopband, biddend dat het een vliegend tapijt zou blijken dat haar zou meevoeren, weg van haar beproevingen. Ze stapte op en voelde meteen een hak wegzinken in de gleuven van de band. Knarsetandend probeerde ze haar voet los te trekken. Waarop natuurlijk de andere hak ook in een gleuf verdween.

Net toen ze dacht dat deze dag een dieptepunt had bereikt, bleek het toch nog erger te kunnen worden.

Hoofdstuk 2

Bo Crutcher keek keurend naar de roodharige vrouw op hoge hakken bij de gate aan de overkant. Ze was aangekomen met de nachtvlucht uit Los Angeles. Hij wachtte op een andere vlucht, een nachtvlucht uit Houston. VERTRAAGD knipperde het scherm boven de gate.

De roodharige uit LA was helemaal zijn type: lang en slank, geweldig haar en grote tieten, dellerig gekleed. Zo zag hij vrouwen graag. Als haar blikken konden doden, was hij nu weliswaar kassiewijle geweest, maar hij had toch tijd over en kon wel wat afleiding gebruiken. Alles waar Bo van hield – tequilashots, sinassplits, riffs van Stanley Clarke en de perfecte honkbalworp, de bal die geen slagman op aarde ooit raken kon – leek deze vrouw in zich te verenigen. Een fraaiere stel billen had hij zelden gezien, en haar gezicht leek op dat van een godin op een renaissanceschilderij. Het maakte en verpletterende indruk op hem.

Dit was dan misschien niet het moment om haar met zijn ogen uit te kleden, maar ze was dan ook geen vrouw om zomaar overheen te kijken. Hij bestudeerde haar als een kunstkenner die de Venus van Botticelli bekijkt. Bo had nooit begrepen hoe een schilder het voor elkaar kreeg om een naakte vrouw te vereeuwigen. Het moest voor zo'n man toch godsonmogelijk zijn zich te concentreren met een naaktmodel voor zijn neus?

Alsof ze een antenne had voor ongepaste gedachten snelde de roodharige op afkeurend klikkende hakjes naar de loopband in het midden van de hal.

Dat gaf Bo de tijd weer te beseffen waarom hij hier ook alweer stond. Hij had dit weekend andere plannen gehad. Hij zou nu thuis moeten zijn, in zijn bed, na een drukke avond in de Hilltop Tavern. Torres had het opgenomen tegen Bledsoe in de wedstrijd van het jaar, en Bo had duizend dollar neergegeld voor een satellietverbinding in de bar. Hij was ervan uitgegaan dat het een latertje zou worden, biertjes tappend voor klanten en vrienden, juichend voor de gedoodverfde verliezer op het 60-inch-plasmascherm dat de bar een schuld had bezorgd, plus de woede van zijn baas, Maggie Lynn. Hoe dan ook beloofde het een prima avondje te worden.

Het liep anders, want toen hij zijn voicemail wilde afluisteren, kreeg hij het meest onverwachte telefoontje van zijn leven. Hij moest alles uit zijn handen laten vallen en zo hard als hij durfde van Avalon, diep in de Catskills, naar New York rijden om klaar te staan als de vlucht uit Houston landde.

Nu stond hij dan bij Gate 22-C in de aankomsthal en zweette peentjes. Met nog een halfuur te gaan keek hij om zich heen tot zijn blik weer bij de roodharige bleef hangen, die nu op de loopband bij hem vandaan rolde. Zo te zien had ze last met haar schoenen; ze stond voorovergebogen aan de riempjes te prutsen.

Toen hij in de gaten kreeg dat ze klem zat, liep hij op een drafje naar de loopband, stapte erop en trok een sprintje naar haar toe. 'Zo te zien kunt u wel wat hulp gebruiken, *ma'am*.'

Ze ging stug door met haar pogingen het riempje van haar pump los te krijgen, en hij zag nu dat ze niet met één, maar

zelfs met twee hakken klem zat. Even speurde hij naar een noodknop, maar toen hij die niet ontdekte, bukte hij zich, legde een hand om haar enkel en rukte haar voet los.

Ze slaakte een gil van verbijstering en schrik. 'Ga weg!' riep ze. 'Ik meen het, blijf van me af!'

'Zo meteen.' De andere schoen gaf niet mee, en ze waren al bijna bij het einde van de band. Er dreigde nu echt letsel. Hij gaf haar voet nog een laatste ruk, en toen die loskwam, wankelde ze achteruit en hoorde hij het onmiskenbare geluid van scheurende stof. Hij ving haar op en wandelde met haar in zijn armen naar het einde van de band. Ze blies als een boze kat. Toen hij haar neerzette, week hij meteen met zijn handen in de lucht achteruit om te laten zien dat hij verder niets in de zin had.

Natuurlijk ging ze hem hier niet voor bedanken. Hij had haar gewoon op haar muil moeten laten gaan of als een stripfiguur door de loopband moeten laten opvreten. Maar allemachtig – ze was echt een Griekse godin in levenden lijve. Welke kleur ogen zou er schuilgaan achter die zonnebril?

Toen zag hij haar kleine, dure *clutch* op de grond, en hij bukte zich om hem op te rapen. Een tweede kans om zich de galante heer te betonen. 'Ma'am.' Met een sierlijk gebaar overhandigde hij haar het tasje. 'Mooi pauwentasje. Er gaat toch niets boven Judith Leiber.'

Van die opmerking raakte ze nog erger in de war. Vrouwen keken altijd verbaasd op als hij liet doorschemeren dat hij verstand had van modeontwerpers. Soms dachten ze dat hij homo was, terwijl uit zijn kennis nu juist bleek dat hij een warme interesse voor vrouwen had. Hij maakte een studie van hun smaak met de grondigheid van een cultureel antropoloog.

De roodharige griste het tasje uit zijn handen.

‘Wilt u misschien iets drinken?’ Hij gaf een knikje naar een bar aan de overkant, die al geopend was en vol zat, ondanks het onzalig vroege uur.

Ze staaarde hem aan alsof er padden uit zijn mond kwamen. ‘Ik peins er niet over.’

‘Ik wilde het maar gevraagd hebben.’ Zijn glimlach hield stand. Soms hielden ze de boot af tot ze van zijn serieuze bedoelingen overtuigd waren geraakt. ‘Zware nacht gehad?’

Een klein, zuinig lachje plooide haar prachtige mond. ‘Sorry,’ zei ze, ‘maar u ziet me duidelijk voor een ander aan.’ Ze had een keurig, kakkineus accent dat hij verleidelijk vond. ‘Voor iemand die wél een greintje belangstelling heeft voor een gesprek met u.’ En met die woorden liep ze weg. Hij zag een glimp van een lang, slank been door de scheur in haar jurk.

‘Graag gedaan,’ mompelde hij, starend naar de billen die zich van hem verwijderden.

Eén slag, dacht hij. Het was eigenlijk ook maar beter zo. Vrouwen versieren was niet zijn doel hier. Hij had nog een drukke dag voor de boeg.

Toen de roodharige uit het zicht was, moest hij zich wel weer bezighouden met de ware reden van zijn komst. Hij liep ongedurig heen en weer, de blik strak op de gate als een gladiator die zich voorbereidt op een roedel uitgehongerde leeuwen. De zware grijze deur zat nog potdicht. Hij had de medewerker bij de gate al geërgerd door met zijn pasje te zwaaien en tot vier keer toe te vragen wanneer de vlucht werd verwacht.

Hij keek op de klok. Nog twintig minuten.

De bar zat stampvol met mensen die koffie of een Bloody Mary dronken terwijl ze in een mobieltje praatten, hun mail

bekeken of de krant lezen. Christus, was er dan niemand meer die gewoon op zijn krent zat met een biertje? Sinds wanneer moest iedereen zelfs in een bar continu iets dóén?

Bo watertandde bij de gedachte aan een fris, koud pilsje, zo van de tap. Tijd zat. Hij kon er best een nemen, met een paar minuten stond hij weer bij de gate.

Hij keek naar de rij mensen die mochten boarden voor een vlucht naar Fort Lauderdale en werd even jaloers. Nee, Fort Lauderdale zou nu zeker niet verkeerd zijn. Zonder er echt bij na te denken, slenterde hij naar de bar. Een heel kwartier, jezus. Hoeveel tijd had een mens nodig om een pintje te pakken? Eentje om wakker te worden. Hij zorgde gewoon dat hij recht tegenover de kassa aan de bar ging staan. Dat was de beste stek als je snel aan de beurt wilde komen. En hij kon het weten als barkeeper met jaren ervaring. Telkens als de barkeeper bij de kassa kwam, zag hij de klant in de spiegel. Die werd gegarandeerd snel geholpen. Kwestie van gewoon even naar de bar lopen...

‘Taylor Jane Purvis, kom onmiddellijk terug!’ klonk het boos.

Een kleine, schaterende wervelwind stormde langs Bo, recht op de loopband af die eerder bijna de roodharige had opgeslokt. De wervelwind was een klein meisje met een bos geelblonde krulletjes. Ze was ontsnapt aan haar moeder, die beladen was met zeker negen koffers en tassen. Het kind sprong op de band en zette het op een rennen. Op de loopband bleef ze haar gekwelde moeder met gemak voor. Zo te zien was de vrouw de wanhoop nabij.

Bo aarzelde even en dacht aan de roodharige. Hij was vandaag al een keer voor smeerlap aangezien. Maar ondertussen

raakte het meisje steeds verder bij haar moeder vandaan. Hij verliet zijn stek aan de bar en liep met grote passen naar de loopband. Al snel had hij het kind ingehaald. Hij plukte haar uit de stroom voetgangers alsof ze een prijsje op de kermis was. De benen van het verraste kind maaiden door de lucht.

‘Ben jij Taylor Jane?’ vroeg hij, haar op ooghoogte voor zich houdend.

Ze knikte verbouwereerd.

‘Ik weet niet of je het weet, maar je moeder zoekt je.’

Het meisje was haar verbazing al weer te boven. Ze slaakte een gil en schopte hem op een gevoelige plek.

Bo verrijkte het vocabulaire van het kind en zette haar neer. Met zijn handen in de lucht week hij naar achteren. Hij keek alsof ze een handgranaat op scherp was.

De moeder schoot op het meisje af en greep haar bij de hand. ‘Taylor Jane!’ Toen wierp ze een angstige blik op Bo. ‘Blijf bij mijn kind uit de buurt of ik roep de beveiliging erbij.’

‘Oké, best.’ De verklaring dat hij haar alleen had willen helpen liet hij maar zitten. Alles om bij Taylor Jane weg te komen. Hij was niet goed met kinderen, nooit geweest ook.

Nu stond hij al op twee slag, en dit incidentje kostte hem nog zijn biertje ook, want er was weer een vlucht geland, en de passagiers stonden drie rijen dik voor de bar.

Hij was net op tijd terug bij Gate 22-C om de medewerker in uniform de veiligheidsdeur te zien opendoen. Kruiers stelden zich op met rolstoelen en elektrische karretjes. Bo voelde de spanning toeslaan. Al zijn zintuigen sprongen in de houding en hij was hyperalert, net als vlak voor een worp op het honkbalveld. Een man liep voorbij met een gitaarkoffer over zijn schouders die ritmisch tegen zijn rug bonkte. Kittig klak-

kende hoge hakken trokken voorbij over de glimmende vloer. De wietgeur die vreemd genoeg opsteeg uit de jas van een passerende zakenman. Het staccatoritme van het Spaans uit de mond van twee kruiers. Alles kwam op hem af; adrenaline pompte door zijn aderen bij wijze van laatste waarschuwing.

Nu kon hij nog vluchten. Nu had hij nog tijd om weg te lopen, in lucht op te gaan. Dat had hij vaker gedaan.

Met zijn blik zocht hij de gates af. Hij zag vluchten naar Raleigh/Durham, Nashville, Oklahoma City... Het boarden voor de vlucht naar New Orleans was net begonnen: het bericht LAATSTE OPROEP knipperde op het scherm. Een snelle transactie en hij kon het ticket in handen hebben. Doe het, spoorde hij zichzelf aan. Nu! Ga! Wie zou het hem kwalijk nemen? Welke man met een beetje gezond verstand zou dit nou níét overlaten aan mensen die tegen de situatie opgewassen waren?

Hij holde naar de balie voor de vlucht naar New Orleans. De medewerker, een gezette man met haar als staaldraad die op een toetsenbord zat te rammen, keek naar hem op. 'Kan ik iets voor u doen?'

Bo schraapte zijn keel. 'Is er nog een stoel vrij op deze vlucht?'

De man knikte. 'In The Big Easy kan er altijd iemand bij.'

Bo trok zijn portefeuille uit zijn kontzak. Bij het openklappen vielen er een oud bonnetje en een muntje uit. Hij bukte zich om het muntje op te rapen. Het was oeroud, en er stond een driehoekig symbool op. Zo'n muntje dat werd uitgedeeld op bijeenkomsten in kerkzaaltjes waarbij mensen zwoeren dat ze een heel jaar nuchter waren gebleven. Bo had dat ding, zeker weten, nooit verdiend. Wie wilde het nou een jaar lang zonder drank stellen? Hij in elk geval niet. Het was al zwaar

genoeg om een heel honkbalseizoen droog te staan. Hij bewaarde het muntje omdat het oud was, omdat het hoorde bij een tijd, een plaats en een persoon die hij niet kende, maar waarmee hij hecht verbonden was.

‘*Sir?*’ drong de baliemedewerker aan. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’

Bo tuurde naar het muntje in zijn hand. Dienstbaarheid, eenheid, herstel. ‘Ik geloof het niet,’ zei hij zacht, en zijn vingers sloten zich in een vuist om het muntje. Hij liep terug naar Gate 22-C. Een klaarstaande kruier had een radio in zijn handen, die knetterde terwijl hij een zender zocht.

In gedachten hoorde Bo het verre loeien van een mensenmassa, een geluid als van de zee in de windingen van een schelp aan zijn oor. Een omroepbericht galmde door het stadion: ‘Dames en heren, Yankee Stadium is tot op de laatste stoel gevuld vanavond. En hier is onze eerste werper voor de thuisploeg. Dit moet wel de zwaarste tocht van zijn leven zijn, mensen, op weg naar de eenzaamste plek op aarde: die werpheuvel daar. En het is nu één op één tegen Tony Valducci. Maar hij is er klaar voor: een *fastball*, hoog, tweede bal. Hij neemt veel risico, maar wat wil je, er staat veel op het spel. Iedereen dacht dat Crutcher, all-American uit Texas City, meteen na zijn eindexamen in een van de eerste rondes van de draft geselecteerd zou worden, maar selectie bleef uit. Het kostte hem dertien jaar en een onvoorstelbare hoop geluk, maar nu staat hij er dan toch, mensen! Het levende bewijs dat leeftijd soms echt maar een getal is. Eindelijk kan hij laten zien wat hij in zijn mars heeft...’

Bo botste bijna tegen de kruier op. Hij liet de fantasie voor wat ze was en richtte zijn blik op de gate. Een gestage stroom

passagiers van de vlucht uit Houston kwam door de deur naar buiten: zakenlui met hun telefoon al aan hun oor, stelletjes en eenzame reizigers die op weg gingen naar de bagageband, afgematte ouders met katterige kinderen, kreukelig van de slaap. Er kwam geen eind aan.

Het duurde zo lang dat Bo aan het twijfelen sloeg. Had hij het vluchtnummer wel goed opgeschreven? Zat hij er compleet naast met de tijd, de maatschappij, de dag? Was dit soms één grote, gruwelijke vergissing?

Hij wilde net naar de medewerker bij de gate lopen toen er een echtpaar op leeftijd naar buiten schuifelde. Kruiers leidden hen naar een elektrisch karretje. En toen kwam er eindelijk een stewardess met piekerige haren en een vermoeide blik tevoorschijn uit de slurf. Ze liep naar de balie en gaf een klembord af. En daar was ook de laatste passagier, sjoerend aan een geblutst koffertje dat met klustape bij elkaar werd gehouden. Hij droeg een rugzak die rammelde van de spullen en had een honkbalpetje van de Yankees op, een oud kerstcadeautje van Bo. Aan een touwtje om zijn nek hing een plastic mapje met daarin een kaartje met het opschrift ALLEENREIZENDE MINDERJARIGE.

Drie slag, en hij was uit.

Bo deed een stap naar voren en probeerde zich op zijn best te presenteren. 'AJ?' zei hij tegen de jongen die hij nog nooit in levenden lijve had gezien. 'Ik ben Bo Crutcher. Je vader.'